

Gilbert Achcar:

Trump och Mellanöstern: vad väntar oss?

(Ur [International Viewpoint](#), 14 november 2024. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

Trumps seger i det amerikanska presidentvalet är en stor katastrof för regionens folk, ovanpå den enorma Nakba som har rasat sedan den Hamasledda "Al-Aqsa-flodvågen". Benjamin Netanyahu hade ivrigt hoppats på denna seger och gjorde allt han kunde för att bidra till den, både genom att driva på sina amerikanska högerallierade och genom att vägra att ge Joe Biden och demokraternas presidentvalskampanj det vapenstillestånd i Gaza som de hade hoppats på för att ge dem argument som de var i så desperat behov av. Så vad väntar oss nu när Trumps återkomst till Vita huset har bekräftats?

All tillgänglig information – med tanke på Trumps agerande under sin första presidentperiod, de ståndpunkter han gav uttryck för under sin senaste kampanj och det som har läckt ut från hans krets – tyder på att han är ivrig att framstå som en ledare som uppnår "fred", i motsats till den beskrivning han har gjort av Biden som en som bara har fortsatt kriget utan att kunna lösa det. Medan Trump försöker avsluta de krig som han inte anser vara i USA:s intresse, så är han fortfarande angelägen om att uppnå sina mål i de fall där han upplever definitiva intressen. Även om han under sin tidigare presidentperiod förhandlade med talibanerna inför tillbakadragandet av de amerikanska trupperna från Afghanistan, och på begäran från den turkiske presidenten Erdoğan ville dra tillbaka USA:s skydd av kurderna i Syrien, så stödde han en fortsatt närvaro av sitt lands trupper i Irak, och uttryckte skamlöst sitt intresse för landets oljerikedomar.

Och även om han uttryckte en ambition att sluta "århundradets avtal" om Palestina, så var den "fred" han föreslog så orättvis att Mahmoud Abbas avvisade den, medan Netanyahu välkomnade den, eftersom han insåg att den palestinska sidan inte kunde acceptera villkoren i ett sådant "avtal". Följaktligen hoppades Netanyahu att palestiniernas avvisande av detta "generösa" erbjudande skulle rättfärdiga att den sionistiska staten fortsatte att roffa åt sig palestinsk mark väster om Jordanfloden. Och det utöver det faktum att Trump övergav långvariga officiella amerikanska politiska ståndpunkter avseende den regionala konflikten till Israels förmån, från sitt officiella godkännande av den sistnämndas annektering av de ockuperade Golanhöjderna i Syrien, till förflyttningen av USA:s ambassad till Jerusalem och stängningen av USA:s konsulat för de ockuperade områdena. För att inte tala om Trumps anslutning till Israels inställning till Iran, hans övergivande av det avtal om kärnvapen som hans föregångare, Barack Obamas administration, efter långvariga och hårda förhandlingar hade slutit med Teheran, och hans upptrappning av de militära provokationerna genom att mörda befälhavaren för Qudstyrkorna i Irans revolutionsgarde, Qasem Soleimani, och så vidare.

Trump är inte intresserad av att stöda Ukraina utan vill hellre nå en uppgörelse som tillfredsställer den ryske presidenten Vladimir Putin, som han beundrar för sin reaktionära personlighet, samtidigt som han vill investera i hans land. Han har inget intresse av en allians med länderna i Europa om de inte gör fler ekonomiska eftergifter till USA och ökar sina militära ansträngningar att bli mer inblandade i USA:s konfrontation med Kina, som Trump ser som USA:s främsta konkurrent (samtidigt som fientlighet mot Kina är en grundläggande ideologisk stöttepelare för den amerikanska

imperialistiska höger som han leder). På samma gång är det ingen hemlighet att Trump anser att oljan och oljepengarna i monarkierna vid Persiska viken är av största amerikanska intresse och den sionistiska staten som en ovärderlig allierad i sin som väktare av detta enorma intresse. Ty det är ett intresse i sin allra grövsta mening – där hans personliga och familjs egenintresse trumfar alla andra överväganden, och där ”amerikanska intressen” uppfattas i den allra snävaste och mest kortsiktiga mening, oskiljaktig från önskan att kittla allmänhetens mest primitiva instinkter (ett agerande som ofta kallas ”populistiskt” eller demagogiskt”) – det är detta intresse som styr Donald Trumps agerande, och inget annat.

Vi kan därför förvänta oss att han när det gäller Libanon kommer att anta Biden-administrationens ståndpunkt att försöka få slut på kriget på villkor som tillfredsställer Israel, på basis av ett tillbakadragande av Hizbollahs trupper till norr om det område som föreskrevs i FN:s säkerhetsråds resolution 1701 från 2006, och att både dessa trupper och Israels ockupationstrupper gradvis ska ersättas av den reguljära libanesiska armén, under förutsättning att av USA övervakade garantier ges att Hizbollah inte återvänder till tidigare nämnda område och att deras arsenal av missiler inte fylls på igen av Iran, via syriskt territorium. Detta skulle åtföljas av en förstärkning av den libanesiska armén så att maktbalansen i Libanon kan förändras och göra det möjligt för den USA-dominerade staten att få övertaget över det av Iran dominerade partiet. För att nå denna överenskommelse måste den givetvis godkännas av Iran, något som de fortfarande nekar till eftersom Teheran föredrar att hålla Hizbollah på halster snarare än att ge dem möjlighet att delta i den kommande konfrontationen mellan Iran och den USA-israeliska alliansen.

Netanyahu är övertygad om att Trump kommer att vara mer villig än Biden att delta i denna konfrontation. Han har redan skickat en representant för att förhandla med den tillträdande presidenten om de kommande åtgärderna mot Iran. Trump kommer också att rådgöra med sina vänner vid Persiska viken, som hoppas Iran kommer att skadas på ett avgörande sätt, oavsett hur mycket de uppvaktar Teheran och visar deltagande för folket i Gaza. Med dessa ståndpunkter försöker de motverka Irans överbudspolitik avseende Palestina och övertyga Teheran om att skona deras oljeanläggningar, som Iran hotade att attackera om dess atomanläggningar angrips. I och med Trumps återkomst till Vita huset har det blivit mycket sannolikt med ett gemensamt amerikanskt-israeliskt angrepp mot Iran. Trump kommer säkert att försöka återupprätta det amerikanska herraväldet över Persiska viken, som har försvagats under Obama och Biden.

Vad gäller Palestina kommer Trump sannolikt att stöda en officiell israelisk annektering av stora delar av Västbanken och Gaza (i synnerhet den norra delen, där den sionistiska armén för närvarande genomför en ”etnisk rensning”) för att utvidga sina bosättningar på Västbanken och återuppta sin uppbyggnad av Gaza. Israel kommer att behålla greppet över strategiska korridorer som gör det möjligt för dem att kontrollera den återstående palestinska befolkningen i de två ockuperade territorierna.

Precis som i det Århundradets avtal som Trumps svärson Jared Kushner utarbetade och tillkännagav i början av 2020, kommer uppgörelsen troligen att innefatta ”kompensation” för det man tar från palestinierna och officiellt annekterar som israeliskt territorium, genom att erbjuda dem områden i Negevöknen. För 8 månader sedan uttryckte Kushner uppfattningen att Israel skulle ta över norra delen av Gazaremsan och utvecklas dess ”strandområden”, och samtidigt förflytta de palestinska invånarna till Negevöknen. Även denna ”uppgörelse” tar det palestinska folket för idioter, och man

kommer inte att hitta någon palestinskt aktör med minsta trovärdighet som är villig att godta den. Således kommer Israel att bli tvungna att ensidigt genomdriva den med våld, samtidigt som den sionistiska yttersta högern kommer att fortsätta att pressa på för att fullborda 1948 års Nakba genom att annektera all palestinsk mark mellan floden och havet och rycka upp större delen av dess invånare med rötterna.